

A MONTURIOL.

Veré las inmortales
Columnas do la tierra está fundada;
Las lindes y señales,
Con que á la mar hinchada
La Providencia tiene aprisionada.
Fray Luis de Leon.

Ja que no puch cuan vingas presentarte
Ni una corona, ni un sol brot de llor,
Y no mes trobas me es posible enviarte....
Prénne, amich, de ellas mon salut de cor.
Per tú, argullosa avuy la pàtria mia
Al plaher s' entrega, puig te reb tan gran;
Y ls' brassos t' obra, com la Espanya obria
Al que hi tornaba un altre mon portant.
Com tú, dels regnes vâ trucar la porta,
Ofrint tresors en cambi de un baixell:
Lo nom de boig, y lo menyspréu suporta,
Y fins dels sabis l' ignorant consell.
No desmayes jamay. ¡Avant y fora!
¡Fé y esperanza! en ta bandera escriu;
Pera serne dels ayres la senyora,
En los cingles te l' âliga son niu.
Axis ton geni colocat domina
La fondaria insondable de la mar,
Y allâ hont ningú ni penetrar atina
Tú, burlant l' element, hi pots baixar.
La reina dels aucells véu argullosa
Los llampechs â sos peus y hi sent los trons;...
¿Y que es per tú la mar mes horrascosa,
Si pots restar tranquil en lo seu fons?
Y com, fagint de la pantera, estaca
Son llit als arbres hont l' Índia s' ajâu,
En branca de coral com una hamaca
Pera dormir podrâs penjar ta nâu.
Y allí, com un pastor que se reposa,
Mentre esbrotonan l' herba sos anyells,
Del coral en la branca mes hermosa
Veurâs los peixos pasturar com ells.
Tal volta allí, com ignorats creixian
Los ârbres seculars americans,
Veurâs lo peix que per islot prenian
De Arabia ls' llegendaris navegants.

Y com volâ, cubert de sa armadura,
A combâtrer San Jordi al dragó fort,
Del letineo vestit ab la pell dura
Als mónstres de la mar donarâs mort.
Y las nâus que s' passejan ufanasas
De la envejosa Albion ferâs volar,
Y si â la entrada del Estret te posas
Tremolarâ lo roch de Gibraltar.
Rey serâs del Océâ! Com un monarca
Que sempre en màrbre pot posar son péu,
Al fons de tot per apoyar ta barca
Blanchs paviments lo poliptér t' hi feu.
Y veurâs allí dintre la armonia
Entre regnes distints, reys dels quals som,
Plantas sensibles, y animals que un dia
Rocas ó plantas los eregué tothom.
Y veurâs las montanyas y las lavas,
Que han vomitat los amagats volcans,
Las dos corrents termals d' aiguas mes blavas,
Las minas de la sal, las planas grans.
Y podrâs recullirnos las petxinas,
Que contenen de perlas lo tresor,
Com un palâu d' Orient, que sembla en ruinas
Y te dintre ls' joyells de mes valor.
¡Fé y esperanza! Si Colon per guia
Las estrellas del cel un jorn tingué,
De sers fosforescents, hont no hi vâ l' dia,
Deu estelarte un firmament volgué.
Y com de una petxina nacarada,
De sos cabells las perlas gotejant,
La Reina del Amor isqué, y sentada
Fón dels Deus en lo trono mes brillant;
Axis també, cuan mixparteixi l' ona
Ta barca salva y plena de tresors,
T' oferirá ta vila una corona
Y un pedestal, y de sos fills los cors.

Alais, Juny de 1861.

D. Calvet.

Publicada per la Comissió.

FIGUERAS.—Imp. de Jaume Bosch, Palau.—1861.